

JEUGDCIRCUS

Circusmagazine 'De Piste', juli 2001

Tekst Heinz Baudert, Amsterdam

De term kindercircus is de laatste tijd vervangen door 't woord jeugdcircus – en ik heb daar vrede mee – het maakt het begrip wijder. Hetgeen niet wegneemt, dat we het over dezelfde groep hebben. Wat in mijn optie allereerst doel en functie van het jeugdcircus zou moeten zijn, is het begeleiden van de jeugd op weg naar de volwassenheid en waarin het circusspel slechts een middel is en geen doel.

Discipline, gemeenschapsgevoel, plicht en verantwoordelijkheid voor je naaste ontwikkelen en jeugd uit laten groeien naar fijne mensen.....Daar gaat het om!

Nergens werd het duidelijke gedemonstreerd dan op het afgelopen jeugdcircusfestival in het jeugdtheater Hofplein te Rotterdam, in het kader van "Rotterdam Culturele hoofdstad van Europa". Die laatste term roept een wat kritisch gevoel bij mij op, doch daar gaat het niet om. Wel gaf mijn bezoek mij aanleiding tot een wellicht eerst scherpe beoordeling van het geziene, maar ik werd dan ook met mijn neus op de feiten gedrukt.

Drie totaal verschillende jeugdcircussen heb ik gezien en mijn beschouwing geldt niet zozeer de kwaliteit van het gebodene, doch vooral de wijze waarop het woord jeugdcircus werd geïnterpreteerd.

U mag het gerust muggenzifterij noemen, maar niets is funester voor een discussie dan onduidelijkheid. Dat in mijn beoordeling het Amsterdamse Elleboog groot meespeelt, zal u bekend zijn.

De eerste voorstelling begon met het optreden van het Groningse Fantastini. Al eerder heb ik lovend bericht over de prestaties van de kinderen. Niets belet mij om dat weer te doen, want die kwaliteiten zijn er nog steeds. Maar er is meer, en dat is de blijheid die er van kinderen dient uit te gaan. En dat miste ik een beetje. Ik zag veel ernstige gezichtjes, en weinig lachjes. Wel perfect geregisseerde dank voor applaus "een zwak punt bij Elleboog".

Na de pauze "Rotjeknor". En hoewel de naam niet lyrisch is, was de voorstelling dat wel met mijn reactie navenant. "Subtiel is wellicht het woord dat de lading dekt – muzikaal- de titel is dan ook "A la Musica". Een zekere muzikaliteit beheerst de hele groep, die dat duidelijk life op het publiek weet over te brengen; genuanceerd in volume ook, in tegenstelling tot het mechanische geluid van Fantastini, steeds op hetzelfde volume, kei- en keihard!

Welke goede fee heeft de leiding van deze groep met haar toverstaf aangeraakt? Dit nieuwgebouwde theater heeft geen voetlicht, dus er valt geen barrière te overwinnen....Symbolisch? De grenslijn tussen artiest en publiek bestaat niet. Toch wordt niet op het publiek gespeeld; een fout die zelfs professionals maken. Waar ligt het geheim? Zelfkennis, dat is zeker en daardoor de kennis van de ander. Dat presentatie er wel is, maar niet het belangrijkste is.... Inzet, begrip – zeg maar liefde! Dat hebben ze bij Rotjeknor begrepen. "Schouderklop van God" las ik ergens, in een andere context in de gratis "kleintje kunst Cultuurkrant". Ik kan het niet beter formuleren.

Na afloop kan ik de verleiding niet weerstaan de voorstelling 's avonds nog eens te zien, hoewel het mij tevens verplicht dit stukje op een minder joyeuze toon te beëindigen. Ik mag bij de gastvrije Rotterdammers een voortreffelijk hapje mee-eten en tref daar allemaal aardige attente kinderen aan.

Dan in de avondvoorstelling van Duo Duplo uit Arnhem moeten ze nare, agressieve domme, gewelddadige jongeren spelen! Waarom? Om het contrast duidelijk te maken tussen Goed en Kwaad?

Dat redt het flinterdunne verhaaltje niet. Jammer! Het toneel is tegen het einde een chaos van vernield decor en attributen! Dat geen enkele truc gelukt als het moeilijk werd, is niet mijn kritiek, maar wel de negatieve gedachten.

Na vijftig jaar circus gezien te hebben, weet ik dat na de pauze Rotjeknor mij weer positief zal stemmen. En zo gebeurt het ook!

Als Mokumer neem ik de hoed en pet af voor jullie – zo oud en steeds weer nieuw de jeugd in ons benaderen. Ik dank jullie!

Gelooft u het niet lezer? Ga dan zelf kijken!